

men derimod alene giver en Fortolkning af det Dokument, som har givet Anledning til Sagen, og en Fortolkning af, hvorledes dette Dokument i Henhold til den bestaaende Lovgivning skulde opfattes. Naar nu andre Sager reises, kunne de i Henhold til de Dokumenter, hvorefter de reises, faae en Afgjævelse aldeles modsat den foreliggende, og Dommen kan kun tænkes at indeholde et Præjudikat for Fremtiden med Hensyn til Forstaaelsen af saadanne Dokumenter, som ordret ere de samme, som her have været Gjenstand for Retstrætten. Af disse Grunde have vi altsaa ikke kunnet indse, at det vil være muligt for Ministeren at gjøre Noget, ligesom vi overhovedet ville anse det, at komme ind paa Veien med autentiske Fortolkninger af Love, for en overordenlig mislig Bei og for en aldeles forkastelig Bei med Hensyn til et saadant Spørgsmaal, som her er Tale om, et Spørgsmaal om Mit og Dit i Henhold til afsluttede Retshandlinger mellem Mand og Mand. Vi maa derfor udtale os mod at gaa med til en saadan Indstilling.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg ønsker kun paa egne og mine Kollegers Vegne at udtale, at de Andragender, der særligt henvises til Ministerens Overveielse, selvfølgelig ogsaa særligt ville blive Gjenstand for vedkommende Ministers Overveielse, og at jeg anser det for at være lidet tjenligt til næriere, yderligere Oplysninger om vedkommende Andrager, om Regjeringen deltog i en vidtgaaende Diskussion. Jeg tror, at det saavel af Hensyn til den korte Tid, hvori Betænkningen har foreligget som af Hensyn til den korte Tid, der er os levet til Forhandling, vil være rigtig, at Regjeringen afholder sig fra at deltage i Diskussionen om de her foreliggende og til Regjeringen henvisse Andragender.

Formanden (Krabbe): Efterat nu den ærede Ordfører og den høitærede Conseilspræsident have udtalt sig, turde jeg anmode de ærede senere indtegnede Talere om, at de af Hensyn til den paafølgende Sag paa Dagsordenen ville sammensætte deres Bemærkninger saa kort som muligt.

Steenstrup: Jeg skal (Afbrydelse) . . . Et æret Medlem siger, at vi have Tiden for os. Vi ere i alt Fald i den tolvte Time, hvor lang den kan blive, veed jeg ikke. Jeg skal iøvrigt udtale mig kort. Mine Udtalelser skulle kun gaa ud paa at anbefale Andragendet under Nr. 21 og den sig dertil sluttende Indstilling fra Udvalgets Flertal under Nr. 12. Det er angaaende den ærteste Arvesag. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa en Kritik af Høistretsdommen, som jo ikke hører herhen, men jeg skal overfor de Udtalelser, som ere fremsatte af det ærede Udvalgs Flertal og Mindretal kun knytte enkelte efter min Formering

berigtigende Bemærkninger dertil. Naar det ærede Udvalg indrømmer, at det ikke har nogen sagkyndig Mening om de slesvigiske Forhold til derpaa at kunne begrunde en berettiget Dom, saa accepterer jeg dette. Men naar det ærede Udvalg ikke har det, kan det heller ikke have tilstrækkelig Kundskab til at bedømme vedkommende Jurisdiktions hele Befolknings ubetingede Formening om denne Sag. Det kan her ikke opkaste sig som Dommer, og har heller ikke gjort det, over, hvorvidt Befolknings Stemmning der er forkert. Altsaa disse to Ting staa overfor hinanden. Men de ærede Medlemmers Indvømmelse af ikke at være tilstrækkeligt ind i de slesvigiske Forhold fører mig til at staa fast, at denne Sag alene paa Grund heraf trænger til en nærmere Overveielse. Denne Sag er af et saa stort Omfang, at det har været det ærede Udvalg umuligt at gennemgaa den i den korte Tid, det har haft den, saaledes at det derom i alle Enkeltheder kan udtale sig med Kompetence. Naar det ærede Udvalg nu siger, at der ikke i Andragendet er fremkommet noget Moment, som ikke har foreligget for Høistrets Vedvømmelse under Sagen, saa vil jeg sige, at dette er en Vildfarelse. Der er blandt de Udvalget tilstillede Akter mange, som ikke have været for Høistret alene af den simple Grund, at de ere senere end Høistrets Paa-dømmelse, og mange af dem, som ere ældre, have heller ikke været det; altsaa alle disse Akter have ikke været for Høistret, og de indeholde mange Fakta, som Høistret ikke har kunnet kjende. Med Hensyn til Mindretallet skal jeg særlig bemærke, at naar dette siger, at det ikke kan tænke sig, hvilke Midler den høitærede Justitsminister skulde kunne finde til Opnaaelsen af det tilføjede Formaal nemlig at afværge lignende efter Befolkningens Formening uheldige Retskjendelser, saa vil jeg sige, at dette forskaar jeg ikke. Det forekommer mig, at eet Middel ligger for det aabne Blik. Den første Betingelse for, at man kan have Tillid til Domstolene, er dog, at Domstolene ere inde i Sagerne, og nu vil jeg spørge, om noget Medlem heraf Thinget tør paa staa, at nogen Mand i disse Egne kan være nogen Lovol om, at de danske Dommere, der kun kjende de danske Forhold, ikke til Punkt og Prikk kunne være nøie inde i de Specialiteter, som gjælde paa disse Steder, hvor det ikke alene er Lovene, der gjælde, men — det skulle de Herrer huske paa — den specielle Praxis og Sædvane paa hvert enkelt Sted eller paa det Sted, hvor denne Rets sag er kommen frem. Altsaa forekommer det mig at ligge nær at tænke sig, at flige Sager for Fremtiden kunde komme ind for en særlig Domstol. Jeg henkastet dette kun som en Tanke, men det er allerede en Udvei. Men dernæst skal jeg sige, at under civile Sager er det ikke Parterne muligt under de nuværende Forhold i disse inforporede slesvigiske Distrikter at fremskaffe alle de Docu-